

**УХВАЛА
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

**про відмову у відкритті конституційного провадження у справі
за конституційною скаргою Лісовець Олени Павлівни щодо відповідності
Конституції України (конституційності) частин третьої, шостої статті 164¹⁴
Кодексу України про адміністративні правопорушення**

К и ї в
24 лютого 2026 року
№ 40-2(I)/2026

Справа № 3-28/2026(60/26)

Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України
у складі:

Гришук Оксани Вікторівни – головуєчого,
Барабаша Юрія Григоровича,
Совгирі Ольги Володимирівни – доповідача,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного
провадження у справі за конституційною скаргою Лісовець Олени Павлівни
щодо відповідності Конституції України (конституційності) частин третьої,
шостої статті 164¹⁴ Кодексу України про адміністративні правопорушення.

Заслухавши суддю-доповідача Совгирю О.В. та дослідивши матеріали
справи, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Лісовець О.П. звернулася до Конституційного Суду України
з клопотанням перевірити на відповідність статтям 1, 3, 6, 8, частині першій
статті 19, статтям 21, 22, 55, 57, 61 Конституції України (конституційність)
частину третю статті 164¹⁴ Кодексу України про адміністративні
правопорушення (далі – Кодекс) у частині „придбання товару, робіт, послуг

уповноваженою особою замовника закупівлі“, частину шосту (за конституційною скаргою – частина п’ята) статті 164¹⁴ Кодексу.

Згідно з частиною третьою статті 164¹⁴ Кодексу „придбання товарів, робіт і послуг до/без проведення процедур закупівель/спрощених закупівель відповідно до вимог закону; застосування конкурентного діалогу або торгів з обмеженою участю, або переговорної процедури закупівлі на умовах, не передбачених законом; невідхилення тендерних пропозицій, які підлягали відхиленню відповідно до закону; відхилення тендерних пропозицій на підставах, не передбачених законом або не у відповідності до вимог закону (безпідставне відхилення); укладення з учасником, який став переможцем процедури закупівлі, договору про закупівлю, умови якого не відповідають вимогам тендерної документації та/або тендерної пропозиції переможця процедури закупівлі; внесення змін до істотних умов договору про закупівлю у випадках, не передбачених законом; внесення недостовірних персональних даних до електронної системи закупівель та неоновлення у разі їх зміни; порушення строків оприлюднення тендерної документації –

тягнуть за собою накладення штрафу на службових (посадових), уповноважених осіб замовника від тисячі п’ятсот до трьох тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян“.

За частиною шостою статті 164¹⁴ Кодексу „укладення договорів, які передбачають оплату замовником товарів, робіт і послуг до/без проведення процедур закупівель/спрощених закупівель, визначених законом, –

тягне за собою накладення штрафу на керівника замовника від двох до десяти тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян“.

2. Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів убачається таке.

За порушення законодавства України у сфері закупівель на Лісовець О.П. як уповноважену особу замовника 21 березня 2025 року складено два протоколи про вчинення адміністративних правопорушень, визначених частиною третьою статті 164¹⁴ Кодексу.

Рокитнівський районний суд Рівненської області об'єднав справи про адміністративні правопорушення Лісовець О.П. в одне провадження і постановою від 20 травня 2025 року, яку Рівненський апеляційний суд постановою від 5 листопада 2025 року залишив без змін, визнав Лісовець О.П. винною у вчиненні адміністративних правопорушень, передбачених частиною третьою статті 164¹⁴ Кодексу, та наклав на неї адміністративне стягнення у вигляді штрафу в розмірі 25 500 грн.

Лісовець О.П. стверджує, що частини третя, шоста статті 164¹⁴ Кодексу суперечать конституційному принципу юридичної визначеності, оскільки їх формулювання допускає неоднозначне тлумачення щодо можливості притягнення до адміністративної відповідальності за те саме адміністративне правопорушення керівника замовника та уповноважену особу замовника.

3. Вирішуючи питання про відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Згідно із Законом України „Про Конституційний Суд України“ конституційною скаргою є подане до Конституційного Суду України письмове клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих положень), що застосований в остаточному судовому рішенні у справі суб'єкта права на конституційну скаргу (частина перша статті 55); конституційна скарга має містити обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із

зазначенням того, яке з гарантованих Основним Законом України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга є прийнятною за умов її відповідності вимогам, визначеним статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

Остаточним судовим рішенням у справі Лісовець О.П. є постанова Рівненського апеляційного суду від 5 листопада 2025 року, зі змісту якої вбачається, що суд не застосовував частину шосту статті 164¹⁴ Кодексу, щодо неконституційності якої звернувся автор клопотання. Отже, в цій частині суб'єкт права на конституційну скаргу не дотримав вимог частини першої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Аналіз змісту конституційної скарги свідчить про те, що Лісовець О.П., стверджуючи про невідповідність Конституції України частини третьої статті 164¹⁴ Кодексу, не обґрунтувала, у чому саме полягає неконституційність, та не вказала, яке її конституційне право порушене внаслідок застосування зазначеного положення Кодексу. Конституційний Суд України зазначав, що звернення особи до Конституційного Суду України з конституційною скаргою не може бути спрямоване лише в інтересах публічного порядку (*actio popularis*); суб'єкт права на конституційну скаргу має зазначити, яке з гарантованих Конституцією України його людських прав зазнало порушення внаслідок застосування закону; особа, яка звертається до Конституційного Суду України, повинна не лише зазначити, а й аргументовано довести, як саме оспорюваний закон (його окремі приписи), який був застосований в остаточному судовому рішенні в її справі, порушує її гарантоване Конституцією України право [Ухвала Другого сенату Конституційного Суду України від 10 травня 2023 року № 35-у(II)/2023].

Лісовець О.П. фактично висловила незгоду із застосуванням судами частини третьої статті 164¹⁴ Кодексу стосовно неї, а також судовими рішеннями, ухваленими у її справі. Конституційний Суд України неодноразово зазначав, що правозастосовна діяльність полягає в індивідуалізації правових норм щодо конкретних суб'єктів і конкретних випадків, тобто в установленні фактичних обставин справи і підборі юридичних норм, які відповідають цим обставинам; пошук та аналіз таких норм для їх застосування до конкретного випадку є складовими правозастосування і не належить до повноважень Конституційного Суду України [ухвали Конституційного Суду України від 31 березня 2010 року № 15-у/2010, від 3 липня 2014 року № 73-у/2014, від 24 лютого 2016 року № 14-у/2016, Ухвала Другого сенату Конституційного Суду України від 20 листопада 2019 року № 70-у(II)/2019].

Отже, суб'єкт права на конституційну скаргу не дотримав вимог частини першої, пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 62, 77, 83, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

п о с т а н о в и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Лісовець Олени Павлівни щодо відповідності

Конституції України (конституційності) частин третьої, шостої статті 164¹⁴ Кодексу України про адміністративні правопорушення на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**